

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

ΤΑΣΟΥ ΒΙΔΟΥΡΗ

‘Ο ήλιος ἔγερνε πρὸς τὴ δύση του, ὄντας σὺν ἀστραπῇ διεδόθηκε στὸ χωριὸ ἀπὸ στόμα σὲ στόμα κι’ ἀπὸ σπῆτι σὲ σπῆτι ἡ τρομερὴ εἶδησις:

— Ἐρχονται γιὰ παιδομάζωμα!!!..

— Φουρτούνα μας καὶ χαλασιά μας!... Τὰ παιδάκια μας!...

— Ἀν Γιώργη μου, γλύτωσ’ τὸ παιδί μου καὶ πάρε μ’ ἐμένα!...

Μὲ μιὰς τὸ χωριὸ ἄλλαξεν ὄψη κι’ ἀπὸ ἥσυχον καὶ ἀξέγνοιαστο ποῦ ἦταν ὡς τὰ τώρα, ἄρχισε νὰ καταλαμβάνεται ἀπὸ φόβον καὶ τρομαχτικὰς κι’ ἀπελπιστικὰς φωνὰς μαννᾶδων καὶ παιδιῶν ἀκούονταν ἀπ’ ὅλα τὰ μέρη.

— Τοὺς εἶδατε, μωρὲς, τοὺς ἀναθεματισμένους;

— Ἀκοῦς λέει; Ροβολοῦσαν καβάλλα σὺν λυσοσομένοι ἀπ’ τὸ Σταυρό... Σταμάτησαν στὸ μετόχι τ’ Ἀν Θανάση κι’ ἔστειλαν κι’ ἐφώναξαν τὸν παπᾶ καὶ τοὺς προεστοὺς...

— Καὶ τί χυλεύουνε;...

— Τί χυλεύουνε, λέει!... Παιδομάζωμα! Ἄλλοι στὲς μαννᾶδες πῶχρον παιδιὰ. Κάλλια νὰ ἴπ τὰ γεννοῦσαν. Οἱ ἔρημες θὰ τὰ χᾶσουν στὰ ζῶντα!... Θὰ γίνουνε γενίτσοι, γιὰ νᾶρθουνε μεθαύριο, ὕστερ’ ἀπὸ χρόνια, νὰ χαλᾶνε τὸ βίό μας, νὰ βρίζουνε τοὺς παπάδες μας καὶ τὲς ἐκκλησιεῖς μας καὶ νὰ μᾶς τυραννοῦνε, Ἀχ!

— Κ’ εἶναι πολλοί;

— Καμμιά πενήντα... ὅλοι ἀρματοωμένοι ὡς τὰ δόντια. Καὶ χυλεύουνε εἴκοσι ὡς τριάντα παιδιὰ δέκα ὡς δώδεκα χρονῶνε τὸ καθένα.

Λυπητερὰ, λυπητερὰ ἤρχισε νὰ χτυπᾶ ἡ καμπάνα τοῦ χωριοῦ σὺν σὲ κίνδυνον καὶ σὺν σὲ θάνατον... Καὶ δὲν ἦταν θάνατος, δὲν εἶταν κάτι χειρότερ’ ἀπ’ τὸ θάνατον, ἡ τρομερὴ αὐτὴ ἀρπαγὴ τῶν μαννᾶδων πλασματῶν, τῶν παιδιῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ποῦ ἔμελλαν ν’ ἀρπαχτοῦνε ὄπλαχνα κι’ ἀλύπητα ἀπ’ τὲς ἀγκαλιὰς τῶν μαννᾶδων τοὺς κἀ νὰ καταταχτοῦνε στὸ ἄγριον τάγμα τῶν Γενιτσῶν, χάνοντας καὶ τὴ θρησκεία τοὺς καὶ τὸν Ἑθνομὸ τοὺς;

— Μῆτρο μου, παιδί μου, ἔλα μέσα, ἔλα γρήγορα μέσα, νὰ μὴ μοῦ σ’ ἀρπάξουνε τὰ θεριά... Ἀχ! παιδάκι μου, κάλλια νᾶνοιγεν ἡ γῆς νὰ μὲ καταπιῇ, κάλλια νὰ σὲ ἰδῶ νεκρὸ μπροστὰ μου καὶ νὰ σὲ θάψω μοναχί μου στὸ μαῦρον μνημα, παρὰ νὰ σ’ ἀρπάξουν αὐτὰ τὰ θεριά καὶ νὰ σὲ κάνουν κι’ ἐσένα γενιτσῶρο!...

Τὸ παιδί τρομαγμένο μῆκε στὸ σπῆτι κι’ ἡ μάννα διπλομαντάλωσε τὴν πόρτα ἀπὸ μέσα.

Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα κι’ ἔνα χτύπημα δυνατὸ στὴν πόρτα ἔκαμε μάννα καὶ γυδὸ νὰ τρομάξουν. Δὲν ἄνοιξαν. Δεύτερο χτύπημα δυνατώτερο ἀνάγκασε τὴν δυστυχισμένη μάννα νὰ ρωτήσῃ ποῖος εἶναι, ὅταν

μιά φωνὴ ἄγρια ποῦ ἔκαμε τὸ αἶμα της νὰ παγώσῃ μέσα στὲς φλέβες της ἀκούστικεν ἀπ' ἔξω:

—“Ανοίξε μωρὴ σκρόφα, καὶ δός μας τὸ παιδί σου γενίτσορο!..

Ἄστραπὴ ἔπεσε στὸ κεφάλι τῆς δύστυχης, τὸ αἶμα της πάγωσε μὲ μιᾶς, δέθηκεν ἡ γλῶσσα της, κόπηκαν τὰ πόδια της, δὲν μπόρεσε νὰ σταθῇ ὄρθια κι' ἔπεσε καταγῆς λιπόθυμη...

.... “Ὅταν ἦρθε στὸν ἑαυτὸ της, ἀνοίξε τὰ μάτια της ὀρμητικὰ καὶ κότταξε γύρω της φωνάζοντας.

—Μῆτρο μου, παιδί μου, ἐδῶ εἶσαι;

Και μὲ φωνὴ δὲν τῆς ἀπολογήθηκε.

Κατάλαβε ἡ δύστυχη τὴ συμφορὰ ποῦ τῆς ἦρθε κι' ἔπεσε πάλι κάτω ξερὴ καὶ μπενοισμένη...

Ἐγλυκοχάραζεν, ὅταν ἡ δύστυχη μάννα ξυπῶντας ἀπ' τὸν βαθὺ τὸν ὕπνο της— ποῦ θὰ προτιμοῦσε νᾶταν αἰώνιος— ὤρμησε σὺν τρελλῇ ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι.... Ποῦ νὰ πᾶν; ποῦ νὰ τρέξῃ; ποῦ νᾶβρῃ τὸ παιδί της; Καλὰ ἂν τὸ βρῇ, θὰ τὸ ἰδῇ τουλάχιστο γιὰ τελευταία φορὰ, θὰ τ' ἀγκαλιάσῃ γιὰ ὑπερῆν φορὰ καὶ θὰ τοῦ πῆ δύο λόγια ὡς δὴν λόγια μονάχα; νὰ μὴ λησμονήσῃ τὴ θρησκεία του καὶ τὸν ἔθνισμό του.... Ἄλλ' ἂν εἶχαν φύγει; Ὡ φρίκη! Ὡ τρομάρα της!

Ἐτρεχε σὺν τρελλῇ στοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ, ὅταν ζύγωσε οἰοῦ παπᾶ τὸ σπίτι. Ἐξάλλη, λαχανιασμένη χτυπᾶ τὴν πόρτα. Σὲ λίγο τῆς ἀνοίγουν.

—Ὁ παπᾶς ποῦν ὁ παπᾶς; φωνάζει, τὸ παιδάκι μου, ἄχ! τῆς ἔρημης... τῆς σκονηταμμένης... μοῦ τὸ πήρανε χεῖς!... Δὲν τὸ εἶδα!... Τὸ Μῆτρο μου! θέλω τὸ Μῆτρο μου ποῦ μοῦ τὸν ἔχουνε; νὰ τὸν ἰδῶ θέλω... νὰ τοῦ πῶ δυὸ λόγια... Τὸ παιδί μου...! Τὸ παιδί μου!..

—Δὲν εἶσαι σὸν μονάχα, καημένη γυναῖκα, πῶχασες τὸ παιδί σου, ἀπολογήθηκε ὁ παπᾶς. Εἴκοσι μαννάδες βάλανε τὰ μαῦρα σὲ μιὰ βραδεία... Ὑπομονή!..

Ἄ Ὁ Θεὸς μεγάλος εἶναι...

—Τὸ παιδί μου, τὸ μονακριβό μου θέλω ἐγὼ, παπᾶ μου, νὰ τὸ ἰδῶ ἀκόμη μιὰ φορὰ.. Νὰ τοῦ δώκω τὴν εὐχή μου... Πές μου εἰ γέννηκε νὰ τρέξω, νὰ φλειτουρήξω γιὰ νὰ τῶβρω!..

—Σύρε στὸ κονάκι τ' Ἄν Θάναση, ἐκεῖ

ναί τοι..

Σᾶν ἄνεμος πετάχτηκ' ἡ κακόμοιρη καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ βρέθηκε στὸ μετόχι τ' Ἄν Θάναση.

Οἱ ἄγριοι Τουρκαλάδες εἶχανε τὰ παιδιά στὴ μέση, πῶκλεγαν καὶ μύρονταν τὰ δύστυχησιμμένα περιμένοντας τὸν παπᾶ ν' ἀρθῇ νὰ τὰ διαβάσῃ καὶ νὰ φύγουνε...

Ἐκεῖ ἀνάμεσα στᾶλλα παιδιά ποῦ ἔχαν πάρει ἀπ' τὸ χωριὸ βρισκόταν καὶ τὸ παιδί της, ὁ Μῆτρος της!..

—Μάννα μου, μαννουλα μου, γλύτωσέ με, φώναξε τὸ παιδί, εἴν ἀντίκρυσσε τὴ μάννα του, γλύτωσέ με ἀπ' τὰ χέρια αὐτῶν τῶν θεριῶν...

—Παιδί μου, παιδάκι μου! ἄχ τὴν ἔρημη κάλλια νᾶπερτε ἀστραπὴ νὰ μ' ἔκαιγελ... Παιδί μου θὰ σὲ χάσω, ἄχ! ἡ μυριόρημη, ἡ ξάλλοιμη!... Μὰ ὄχι, ὄχι, δὲν θὰ σ' ἐφήσω ὄχι! κι' ὤρμησε ἀγριωπὴ στὴ μέση στὰ παιδιά, ἀγκάλιασε τὸ παιδί της κι' ἔκαμε νὰ τὸ πάρῃ καὶ νὰ φύγῃ. Μὰ δυὸ ψηλοὶ κι, ἄγριοι γενίτσοροι τὴ σταμάτησαν,

—Ποῦ τὸ πᾶς, μωρὴ τὸ παιδί;..

—Θὰ τὸ φέρω πάλι ἐφέλλισε ἡ δύστυχη. Σᾶς ὀρκίζομαι πῶς θὰ τὸ φέρω πάλι... θέλω νὰ τὸ λούσω καὶ νὰ τὸ στολίσω μὲ τὰ γιορτιάτικα τὰ ρούχα του καὶ νὰ τὸ φέρω πάλι σὺν γαμπρό..

—Λὲς ψέματα, μωρή!..

—Ὅχι, ἀγᾶ μου, ἐλάτε μαζί μου στὸ σπίτι νὰ ἰδῆτε πῶς δὲ σᾶς γελῶ.

Οἱ δυὸ γενίτσοροι ἀπὸ περιέργεια περιοσότερο ἀκολουθήσανε τὴ μάννα μὲ τὸ παιδί ὡς τὸ σπίτι της. Μπῆκε αὐτὴ μὲ τὸ Μῆτρο κι' οἱ δυὸ γενίτσοροι περιμέναν στὴν πόρτα.

Σὲ λίγο ἡ μάννα μὲ μιὰ ἄγρια λάμψη στὰ μάτια βγῆκε στὴν πόρτα κι' εἶπε στοὺς γενίτσορους νὰ μπουδν νὰ πάρουν τὸ παιδί της ντυμένο καὶ στολισμένο.

Ὅταν μπῆκαν μέσα οἱ γενίτσοροι βρέθηκαν σ' ἕνα θέαμα τραγικώτατο: τὸ παιδί, νεκρὸ, κοίτονταν ξαπλωμένο πάνω σ' ἕνα κρεβάτι, πλημμυρισμένο στὸ αἶμα...

—Τώρα πᾶρ' τε το, σκυλλιά, εἶπ' ἡ μάννα ἀγριωπὴ καὶ μὲ φλογερὰ μάτια.

Οἱ γενίτσοροι τρομαγμένοι μουρμουρησαν κάτι λόγια σὲ γλῶσσα Τουρκικὴ κι' ἔτρεξαν νὰ βγῶν ἀπὸ τὸ σπίτι μὲ φρίκη..

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ

Κ Ο Μ Α Ι Θ Ω

[Ειδυλλιακή, τραγική ιστορία ἀρχαίας ἐποχῆς καὶ τοπικοῦ ἐνδιαφέροντος.]
 Τοῦ Πατρينوῦ συγγραφέως κ. ΜΑΚ—ΑΘΑΝ

Τὴν ἄλλη μέρα, πολὺ πρωτὶ, πῆγε στὸ κοπάδι τοῦ Μελάνιππου, ὅπου εἶδε τὸν πατέρα τοῦ φίλου του, μὰ δὲν θέλησε νὰ τὸν ρωτήσῃ καὶ προσπάθησε νὰ ξεφύγῃ.

Ὁ γέρος ὁμως ἔτρεξε μονάχος κοντὰ του καὶ τὸν ρώτησε μ' ἀληθινὴ λαχτάρα γιὰ τὸ γυιό του.

Εἶχε ἀφήσει τὰ πρόβατα ἔρημα κα' ἄλλοι τὸν εἰδοποίησαν κα' αὐτὸν γάρθη γὰ τὰ φυλάξῃ.

Φοβῶταν μὴν ἔπαθε κανένα κακὸ ὁ γυιὸς του κα' ὁ δυστυχημένος γέρος ἦταν σαστισμένος.

Ὁ Εὐφορβος τὸν ἠσύχασε καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε πὼς θὰ γύριζε παντοῦ νὰ τὸν βρῇ καὶ γὰ τὸν μαλώσῃ γι' αὐτὸ ποῦ ἔκαμε.

Μὲ τὴν ὑπόσχεσι αὐτὴ τράβηξε νὰ φύγῃ ἀ-

*Δὲν εἶχαν κατέβῃ ἀκόμη ἐπ' στεγνὴ σκιά-
 λα, ὄντας ἀκούσθηκε μιὰ βροντερὴ ντουφε-
 κια κα' ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ὠραιοτάτους κεί-
 τω νεκρὸς.*

*Δεύτερη ντουφεκιά ἔστειλε καὶ τὸν ἄλλο
 στὸν Ἄδην... Σὲ λίγο ἀκούσθηκε καὶ τρίτη
 ντουφεκιά κα' ὕστερα ὅλα ἠσύχασαν....*

*Ὅταν οἱ γερόντιοι ἔτρεξαν ἐντρομοὶ στὸ
 σπῆτι τῆς νὰ ἰδοῦν τι τρέχει,, εἶδαν στὸ
 κατώφλι τῆς πόρτας δυὸ κομφάρια Τούρκι-
 κα, ποῦ κοίτονταν πλέοντας στὸ αἷμα τοὺς
 καὶ μέσα στὸ σπῆτι τὴν ὄβλια μάννα περμε-
 γνὴ νεκρὴ πάνω στὸ κορμὶ τοῦ ἀφροῦ παι-
 διοῦ τῆς.*

φίνωντας κάπως ἡσυχώτερο τὸ γέρο.

Κοντοστάθηκε λίγο κυττάζοντας κάποιον μικρὸ συνεφάκι ποῦ φαινόνταν μακρὰ στή δύο κα' ὕστερα πῆρε τὸν κατήφορο χωρὶς κα' αὐτὸς νὰ ξέρῃ ποῦ πηγαίνει.

Οἱ φρόβοι ποῦ εἶχε ἀρχήσαν νὰ μεγαλώνουν κα' αἰσθανῶταν πὼς ἐλύγιζαν τὰ γόνατά του. Ἐβλεπε τὸ συνεφάκι ἐκεῖνο νὰ μεγαλώνῃ καὶ νᾶρχεται κατὰ τὴν Ἀρόη σὰν ἕνας τεράστιος γίγαγτας στελμένος ἀπὸ κάποια θεϊκὴ ὄργη καὶ κατάρρα.

Ἡ παλιῆς ὑποψίεις βασάνιζαν πάλι τὸ νοῦ του καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ.

Σὲ λίγο θὰ ξεσοποῦσε μιὰ σωστὴ καταιγίδα πουρχῶταν πέρα μακρὰ ἀπ' τὸ νοτιᾶ κα' ἔπρεπε νὰ τρέξῃ νὰ συμμαζέψῃ τὰ πρόβατά του.

Ὁ οὐρανὸς βούρκωνε δλοένα καὶ δὲν εἶχε καιρὸ νὰ χάνῃ.

Ἐκαμε ὀλίγα βήματα χωρὶς ὄρεξι, ἀναποφάσιτος καὶ στηρίχτηκε στὸ κορμὸ κάποιου ἀγριοχλαδιάς ποῦ βρέθηκε μπροστὰ του.

Στάθηκε λίγες στιγμὲς ἔτσι κα' ἔξαφνα σὰν νὰ τὸν κνηγοῦσαν ἡ ἴδιες του ἡ σκέψεις τράβηξε τρέχοντας σχεδὸν πρὸς τὸ λόφο ποῦ ἦταν ὁ Ναὸς τῆς Παρθένου.

Ἐφτασε ὡς τὸ ποτάμι ὅπου σταμάτησε ἀπὸ τὴν ἐκτυφλωτικὴ λάμψι μιᾶς ἀστραπῆς κα' ἐνω ἦταν ἔτοιμος νὰ ἀνεβῇ στὸν ἀνήφορο εἶδε τὸ Μελάνιππο νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ τὸ λόφο μὲ σηκωμένες τῆς τρίγες τοῦ κεφαλοῦ του, τρομαγμένο καὶ ἀπαίσιον. Καὶ πρὶν ἀκόμη